

NARCIS

Katarína
Brányiková

A PIVOŇKA

Narcis a pivoňka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Katarína Brányiková

Narcis a pivoňka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NARCIS **Katarína**
Brányiková
A PIVOŇKA

NARCIS A PIVOŇKA

Copyright © Katarína Brányiková, 2024

Design © Zuzana Bürger, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-396-7

ISBN e-knihy 978-80-7691-499-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-500-8 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-492-6 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

NARCIS **Katarína
Brányiková**
A PIVOŇKA

Agátko moje, tohle se děje jenom jednou za život. Vím to. A děkuju Ti za to. A ještě něco Ti řeknu. Prosím, neber to špatně. I kdybys mě nemilovala, já Tebe budu milovat navždy a jsem za to rád. Je to krásné a vážím si toho. Od té doby, co Tě znám, se znovu usmívám. Lépe spím. Lépe se mi pracuje. Ach, Agátko moje, děkuju Ti. Zachránila jsi mě.

Člověk nikdy nezapomene na okamžiky, kdy ho dětská zvědavost omylem zavedla do světa dospělých plného úmyslů, tužeb, ultimát, dilemat, vypočítavosti, lží, chtíče, výčitek a mnoha jiných žraloků, se kterými se musel časem naučit plavat v jedné vodě. Těmto buď náhodným, nebo vyžádaným střetům dětského a dospělého světa se říká milníky. A milníky mají velkou moc. Zaryjí se člověku do paměti a všech nervových zakončení a následně určí, jakým směrem se jeho život bude ubírat.

Jednou z podob, které může takový milník nabrat, je třeba první pusa. Malá ochutnávka tohoto návykového hříchu a veškeré složitosti, kterou obohacuje lidský život.

Agáta si na svou první pusu pamatovala moc dobře. Tedy vlastně na dvě první pusy...

Obě se jí přihodily ve věku, z kterého si normální dospělý člověk už příliš nepamatuje, jelikož většina jeho dětských vjemů nepřežila srážku s těmi novými.

Avšak v Agátině případě si tyto malé, časem lehce zamlžené milníčky nedotčeně proklíčkovaly svou cestou až do její dospělosti.

Jeden se udál ve školce, a to s Jáchymem, největším zlounem z celé třídy. Jáchym byl postrach každého učitele, vychovatele, prostě kohokoli, kdo měl nad ním dozor. Byl to typický průšvihář ze školky, na kterého nejenže se nezapomíná, ale po letech se k jeho osobě navážou všelijak domyšlené historky a legendy, když o něm jeho již dospělí spolužáci vyprávějí svým dětem a používají ho jako odstrašující příklad.

Jáchymovi čišela z očí nevypočitatelnost a rychlý postřeh, ve kterém ho vycvičila jeho matka a její nezasloužené pohlavky. Kdykoli si ho přišla vyzvednout, oblažila ostatní rodiče čekající v úzké chodbice na své ratolesti kocovinovým dechem a zápachem potu.

Podle jejího vzoru Jáchym nikdy nenosil čisté, nebo dokonce nepoškozené oblečení. Všechna jeho trička měla díru za krkem, hned u cedulky, jak si je při svlékání nemotorně tahal přes svoji velkou blondátou hlavu.

Jáchym dříve míval delší vlasy, ale opakovaně nosil domů vši, tudíž ho paní Jáchymová ostříhala na ježka. Spolužákům se tento radikální krok nelíbil, jelikož byli za Jáchymovy parazity vděční. Tenhle kluk dokázal spouštět vši poplach napříč celou školkou a děti si pak radostí mnuly ruce, protože byly na pár dní evakuovány domů.

Agátu přitahoval Jáchym od začátku, s vešmi i bez nich. Líbily se jí jeho zvědavé oči, červené plné rty a chruplavý hlas. A hlavně to, že s ním nebyla nuda. Vždy, když vstoupil do dveří, všichni spolužáci se v duchu zaradovali a dozor zaskřípal

zuby. Pro tyto roztěkané, ale laskavé průšviháře měla zkrátka Agáta slabost.

Když si jednoho krásného dne vychovatelka Šlahounová během té hodinky po obědě, kdy jsou všechny děti ve školce nuceny na hodinu předstírat spánek, konečně odskočila, Agáta s Jáchymem se třásli nedočkavostí uskutečnit svůj romantický plán – věnovat si navzájem první polibek.

Báli se, jelikož paní Šlahounová všechny děti oslovovala zásadně jen příjmením, byla despotická a proslula schopností rozbrečet jedince pouhým pohledem.

Jakmile se za ní zavřely dveře a děti se ocitly bez dozoru, malý Casanova neváhal a vyrazil na rande pod peřinou. Rychle vklouznul k Agátě do postele a schoval se v domnění, že je k nepovšimnutí. Zvenku však ty dvě přikryté hlavy vypadaly jako slon v hroznýšovi.

Po krátkém očním kontaktu a odhodlaném přikývnutí se jeden druhého dotkli groteskně našpulenými rty a při zvuku spláchnutí učitelského záchodu už byl Jáchym dávno zpět ve své posteli.

Byla to vskutku rychlá akce. Mohli si odškrtnout položku ze seznamu a už se k ní nevracet.

Není možné říct, že by si tento letmý okamžik nějak zvlášť užili, ale rozhodně ho neprotrpěli. Prostě to udělali. Ani v Agátě, ani v Jáchymovi tento pokus neroznítil touhu si to zopakovat. Oba zkrátka přecenili svou vyspělost a zjistili, že to ještě nepotřebují.

Agátko, Agátečko. Chci Tě pořád oslovovat, pořád na Tebe mluvit, volat na Tebe. Už nikdy nepřestanu říkat Tvoje jméno. Ach, určitě je toho na Tebe moc. Já jsem na Tebe moc. Neustále Tě otravuju. Jsem Tebou fascinovaný, vždyť kdo by nebyl? Víím, že mi to nemáš za zlé, ale i tak, Agátko, pokud toho je moc, klidně mi to řekni a já se stáhnu. Nechci, aby Ti to bylo nepřijemné. Já si svou fascinaci Tebou užívám, ale to neznamená, že si ji musíš užívat taky. Stačí říct a dám Ti pokoj.

Druhý milník, opět bez lásky, a dokonce bez jejího souhlasu, se odehrál na přelomu tisíciletí v dětském koutku v nábytkovém domě. Agátce bylo pět let.

Koutek byl obrovský, nebo aspoň tak si ho dnes Agáta vybavuje. Pro ni to nebyl žádný koutek, ale pořádný kout plný dětí, které se mohly rozprchnout do vícero místností, pater a hlavně různých skříší. Každá měla jinou barvu stěn a jiný charakter, což z toho místa činilo docela tajemné doupě. Agátka měla dětský koutek ráda a v době, kdy její rodiče zařizovali nový byt, v něm dobrovolně trávila část každého odpoledne. A jedno takové odpoledne si zapamatovala navždy.

V hlavní místnosti se nacházel velký hadrový strom, visel ze stropu a dosahoval až k podlaze. Tvarem a vnitřkem připomínal spíš indiánské teepee. Dalo se pod něj vlézt a celkem šikovně se schovat před okolním světem. Agátka se pod ním občas ukrývala, když si potřebovala odpočinout od splašených dětí a ztlumit jejich křik tlustou vrstvou látky. Tento malý kousek soukromí uprostřed velkého dětského koutku ji velmi těšil. Připadala si, že našla poklad. Něco, co žádné jiné dítě neobjevilo, nebo v něm aspoň nevidělo to, co ona.

Její drahocennou chvílku rozjímání však jednoho dne přerušil kluk s dlouhými kudrnatými vlasy a bez předních zubů.

Nevěděla, jak se jmenuje, nikdy předtím ho neviděla. Fascinovalo ji, že vypadal jako výplod zakázaného románu mezi andělem a čertem. Blondaté renesanční kadeře kontrastující s neposednými očima a tupými špičáky, které vyčnívaly z maličkých úst, braly Agátce dech i slova. Kluk za ní drze vlezl do stromového teepee, usedl se zkříženýma nohama, znepokojivě se usmál, zasněně přivřel oči, suverénně se předklonil, dal Agátce uslintanou pusou, narovnal se, otevřel oči a jako pohádková postava, která byla právě vysvobozena z prokletí, se otočil a po čtyřech vycouval.

Malý narušitel v Agátce zanechal tolik dojmů, že potřebovala chvílku, aby se v nich zorientovala. Marně. Ať si svou hlavičku lámala, jak chtěla, toto přepadení se jí nepodařilo zpracovat.

Jakmile se trochu oklepala, převládla v ní zvědavost. Hrubě si utřela rukávem čerstvě zneuctěné rty a vylezla ven. Snažila se malého kluka s andělskými vlasy a zlomyslným úsměvem najít v naději, že dostane nějaké vysvětlení. Opět marně. Nebyl nikde, všude jen obyčejné, snadno přehlédnutelné děti. Pravděpodobně si ho stihli vyzvednout rodiče během té chvílky, kdy Agátka konsternovaně seděla pod stromem. Což znamenalo,

že buď zmizel v nebi, nebo se propadl pod zem. Už ho nikdy neviděla a asi to tak bylo v pořádku.

S přibývajícím věkem se Agáta začala od této události oprošťovat. Přírozeně. Dokonce si přestala pamatovat, že si na to vůbec pamatovala.

Nakonec dospěla do fáze, kdy se musela bránit myšlence, že tento polibek nikdy neproběhl. Každý dospělý člověk, s nímž se odvážila sdílet svou dětskou, pomalu se vypařující vzpomínku, se zeptal na totéž: „Nezdálo se ti to náhodou?“ Ptali se jí tak často a přesvědčeně, až se přistihla, že tomu začíná věřit. Pomalu se smířovala s možností, že si toho malého Lucifera přece jenom vysnila.

Nechtěla to ale dopustit. Nemohla. A vlastně to ani nedopustila. Aby její vzpomínka přežila, musela si ji nechat jen a jen pro sebe. Občas je to tak nutné. Dospělá Agáta si už sice v hlavě nedokázala poskládat dokonalý obrázek toho zvláštního kluka a věcí, které jí v tu chvíli obklopovaly, zato si pamatovala intenzitu celého zážitku.

Pamatovala si, jak byla v tu chvíli absolutně naživu a že to procitnutí přetrvalo ještě dlouho poté. Pamatovala si, jak se jí rozbušilo srdce, a také teplo, které zalilo její malý hrudník a rozplynulo se po celém těle, postupně chladlo a dralo se na povrch ve formě studeného potu.

Agátko moje, doufám, že se máš aspoň z poloviny tak hezky jako já. Myslím na Tebe. Neustále. Jsi všude se mnou, na tom už se nic nezmění. Dnes jsem měl pracovní schůzku, a díky Tobě to byl velký úspěch. Zase jsem sám sebou, plný života a energie. Mám obrovskou radost. Bez Tebe bych to tak dobře nezvládl. Moc mi chybíš.

Ať už si jedinečnosti svých prvních romantických zážitků Agátka vážila sebevíc, časem se její zvědavost procházející dynamickým vývojem začala ošívat.

Nechtěla se smířit s tím, že pusa musí být za každých okolností velmi podivným zážitkem, který vzbuzuje více otázek než odpovědí, proto ve svých šesti letech provedla zásadní rozhodnutí a vytyčila si jasný cíl: najít si v první třídě na základní škole kluka.

Šoupli ji do Běčka, což jí hrálo do karet, jelikož to byla třída s mnohem větší koncentrací hezkých kluků než Áčko.

„Koukni na ty chčipáčky,“ potvrdila pak ve školní jídelně spolužačka Radka Rambousková při pohledu na seřazené áčkaře.

Agátce se v prvním ročníku nepodařilo chodit s jedním klukem, ale rovnou se dvěma. Nejprve to byl fotbalista Kevin a poté hokejista Aleš.

Hlavním polem působnosti obou vztahů byla kuchyňka školní družiny, která sloužila ke všemu, jenom ne k vaření.

S fotbalistou se pravidelně scházela pod papírovou digestoří, kde testovali své intimní dovednosti odkoukané z filmů. Byla to dětská láska na první pohled. Dali se dohromady rychle. V září se nastupovalo do školy a v říjnu se už z Kevinu a Agátky stala Kagátka.

Na Kevinovi se jí líbilo, jak chodil oblečený, jak mužsky se na jeho věk pohyboval a také to, že hrál dobře fotbal – všichni spoluhráči ho respektovali a na oslavu gólu si sundával tričko a splašeně pobíhal po zahradě školní družiny. Agátce sice Kevinovo tělo nic neříkalo, ale líbilo se jí to oslavné gesto, které mezi kluky nastolovalo nepřehlédnutelnou hierarchii. Kevin byl mezi prvňáky alfa.

Zahájení tohoto vztahu proběhlo hladce. Stačilo jen, aby se oba o svých sympatiích vůči tomu druhému svěřili kamarádům. Ti jim pak domluvili první rande v kuchyňce a ven už oba vycházeli jako manželé.

Manželství klapalo, dokud si Iva Housková nerozmyslela svoji nedostupnost.

Křehká blondátá holčička, které minimálně jeden kus oblečení vždy ladil s růžovým penálem disponujícím vždy perfektně ořezanými tužkami a pastelkami. I její volnočasové aktivity byly spořádané a vznešené. Zatímco Agáta a její spolužáci na zahradě školní družiny stavěli z mokré hlíny Institut pro krtky, co neumí číst, Iva pletla věnce z pampeliškových květů.

Ačkoli se Kevin na výstavbě budovy Institutu podílel také, vždy se mu líbila víc Iva, což nikoho včetně Agátky nepřekvapovalo. Jakmile malá blondátá víla projevila první náznak zájmu, Kevin už ji zval pod digestoř.

Iva byla aspoň tak zlatá, že před přijetím takového pozvání, a tím pádem zapříčiněním manželské nevěry, přišla za Agátkou

a poprosila ji o svolení. Doslova se zeptala, jestli si může Ke-
vina půjčit. Agátka přikývla a byla rozvedená.

Ovšem netrvalo dlouho a znovu se ocitla v chomoutu. Tento-
krát s hokejistou. Měli o něco turbulentnější začátek, ale o to
hezčí vztah.

Na Alešovi bylo zajímavé, že zpočátku nebyl schopný identi-
fikovat své city. Později už ano, ale nechtěl si je přiznat, natož
je sdílet! Jeho první projevy zájmu o interakci s Agátkou spo-
čívaly v tom, že jí kopal do aktovky. Udělal to třikrát, než mu
za to Agátka natáhla takovou, že se mu spustila krev z nosu.

Když viděla, jak si oběma rukama zakrývá tvář a nesrozumitel-
ně za nimi mumlá a kňučí, lekla se. Více než jeho zranění ji
vystrašilo zjištění, že její úmysly se vůbec neshodovaly s řečí
jejího těla.

Omluvila se mu. Aleš se na ni ustrašeně podíval a ona s hrů-
zou pozorovala, jak se mu mezi prsty prodírají kapky krve. Na
podlaze se rozšiřovala rudá loužička, kterou po chvíli nemo-
torně rozetřel špičkou tenisky.

„Musím k umyvadlu,“ oznámil vyděšeně a odešel. Krvavé
kapky se za ním táhly až k chlapeckým záchodům.

Agáta se bála, že z toho kouká velký průšvih, jenže Aleš
z nějakého důvodu všechno popřel. Jak ty kopance do tašky,
tak flákanec do nosu. Když se ho vystrašené učitelky ptaly, co
se stalo, pomalu zaklonil hlavu a odmítl vypovídat. Po chvílce
přemlouvání řekl něco ve smyslu, že se mu často spouští krev
z nosu. Že prý to není nic neobvyklého.

Po této nešťastné události spolu dlouhou dobu nemluvili. Až
jednoho obyčejného dne, když už Agátka dávno ztratila veš-
kerou naději, se všechno ve vteřině změnilo.

Během velké přestávky, když se vracela ze záchodů a blížila
se ke dveřím třídy, zaslechla pár kluků, jak se uvnitř chicho-
tají. Když už skoro sahala po klice, dveře se otevřely a vypadl

z nich Aleš. Jeho kamarádi ho násilím vystrčili ven, takže se ocitl na prázdné chodbě před Agátou úplně sám. Nezbyvalo mu nic jiného než kápnout božskou.

„Já tě miluju!“ zahlásil.

„Cože?“

Zrudl a vběhl zpátky do třídy. Nebyl čas ptát se, kdo je kdo. Řekl to jasně. A to byl den, kdy Agáta naplno pochopila význam často omílané věty: Přejde to, když to nejmíň čekáš.

Z Aleše a Agátky se stal hvězdný pár. Pravidelně se scházeli, kde jinde než v kuchyňce, kam Kevin s Ivou jen závistivě nahlíželi. Jejich vztah byl veselý a bezstarostný. Úvodní incident mezi nimi vytvořil silné pouto a respekt. Byla to upřímná dětská láska a jeden z nemilejších paradoxů, který se Agátě v životě stal.

Aleš byl věrný. Iva si mohla těmi svými blondátými kadeřemi pohazovat, jak chtěla, on měl oči jenom pro Agátku. Každý den se na něj těšila, protože věděla, že on se těší na ni. Občas se sešli na chodbě a vedli nesmyslné rozhovory, dokud je někdo nevyrušil skandováním: „Pu-su! Pu-su! Pu-su!“

Po vyučování v družině byli prakticky nerozluční. Spolužáci jim fandili a se závistí chodili pozorovat jejich kulinářský talent do kuchyňky, kde si oba stvrzovali svou lásku tisíci krátkými polibky. Bylo to vskutku šťastné období.

A nejzvláštnější je, že Agáta si dosud umí vybavit spoustu živých detailů, ale ani za boha si nevzpomene, jak jejich vztah skončil. Prostě najednou už nebyl.

„Milá zlatá, to je jedno. Oni jsou beztak všichni stejní,“ mou-dře odpověděla milovaná paní družinářka Hánová, když se jí Agátka v druhém ročníku zeptala, jestli by měla chodit s Danem, nebo spíš s Kubou.

Tehdy vzala paní Hánovou za slovo a vybrala si oba. Jak se tento přechod z osudové lásky v prostopášnou etapu udál? To

zůstává záhadou. Jasně však je, že Agátin milostný experiment nepřekvapil svou pomíjivostí a trval jen pár týdnů. I přes plné vědomí součinnosti všech stran to ztroskotalo na tom, že milostný trojúhelník je časově a emočně vysilující. A to i když je člověku šest.

Agátko, děje se něco? Ty jsi včera večer nebyla sama, že? Prosím, neber mě špatně. Já tomu naprosto rozumím! Já vím, že toho po Tobě chci moc. Jsi krásná mladá holka. Ty bys mohla mít na každém prstě deset chlapů! A víš co? Takhle je to správně, Ty si máš užívat život, já nemám právo Ti v tom bránit. Samozřejmě že jsi měla rande. Tak to má být. Mně to nevadí. Jakmile se uvidíme a Ty se mi podíváš do očí, tak pro Tebe všichni ostatní přestanou existovat a Ty budeš vědět, že Tě nikdo nemůže milovat víc než já.

Čas plynul a Agáta se ocitla v šesté třídě základní školy. O ročník výš, do sedmičky, chodili kluci jménem Martin a Nikita.

Vzhledově byli oba úplně opačné typy. Nikita hnědooký brunet, kterého elegantně oblékal jeho bohatý otec. Martin modrooký blondák, který se oblékal sám a několikrát se mu stalo, že strávil celý školní den s tričkem naruby. Spolužáci se ho na to vždycky báli upozornit, jelikož na tom s nervy nebyl úplně nejlíp. Svým temperamentem Agátě imponoval. Něčím jí připomínal Jáchyma ze školky.

Stejně tak jí ale imponovala Nikitova tichá povaha, díky které měla spoustu prostoru domýšlet si o něm jen to nejlepší.

Každý z nich jí hrál na jinou strunu zalíbení a oba společně představovali o dva důvody navíc těšit se do školy. Nikita byl vyhlášený fešák už na prvním stupni. Přestože o to vůbec nestál, mezi děvčaty sklízel velký úspěch. Holky si šly navzájem vyškrabat oči, jen aby mohly při Rybičky, rybičky, rybáři jedou! běžet vedle Nikity jako rybářky a držet se s ním za ruku.

„Na rybičkách jsem se držela s Nikitou za ruku a on mě nepustil, ani když jsme čekali, až se Honza zvedne. A to mě mohl klidně pustit, ale nepustil,“ řekla Lubomíra Choutková, které zbývalo ještě pěkných pár let, aby dorostla do svého jména. Měla v oblibě zažehávat mezi holkami konflikty a nezdravou soutěživost a pak se vypařit v tu nejvypjatější chvíli.

Lubomíře její taktika divide et impera očividně vycházela, jelikož byla každoročně zvolená předsedkyní třídy.

„On tě držel, protože jsi ho nepustila!“ namítla Kristýna, která se rovněž netajila sympatiemi vůči Nikitovi.

„Kdyby se nechtěl držet, tak by se pustil,“ postavila se za Lubomíru její kumpánka Míša.

„On ji držel, protože mu jí bylo líto!“ vyhrkla Kristýna a spustila tak smršť uječených jedovatých poznámek.

„Jak jako líto?! Buď zticha! Tebe by se nedržel ani malíčkem!“ rozohnila se Lubomíra a Kristýně od nervů zčervenaly uši a tváře.

„Já už jsem se s Nikitou držela,“ vypadlo z Kristýny. Její bojové zabarvení prozrazovalo, že jí tato konverzace není příjemná.

„Jo? A kdy jako?“ zeptala se posměšně Lubomíra.

„Když... jsi tu nebyla.“ Kristýna už litovala, že se do něčeho takového vůbec pustila.

„Já jsem nikdy nechyběla,“ odvětila hrdě předsedkyně třídy. A měla pravdu. Několikrát do roka sklízela pochvalu od třídní učitelky, která všem ukazovala prázdná absenční políčka